

Erhvervsgræne, at der blev givet dem tilstrækkelig Beskyttelse, havde de nok. Om Sætserne blev forandrede med kortere eller med længere Aaremaal, er underordnet. Men der kommer et Forhold, som man heller ikke maa lade ude af Betragtning, naar Kravet om Beskyttelse opretholdes fra de vedkommende Industrigrænses Side, og det er, at naar vi fare fort som hidtil og ikke revidere Toldloven, og Fabrikantene have overvundet Fabrikationens Børnesygdomme og virkelig ere voksede op til Soliditet, saa at de kunne staa uden Beskyttelse, indtræder det Forhold, at Beskyttelsen kapitaliseres. Og i det Øjeblik Beskyttelsen kapitaliseres, og Fabrikanten eventuelt afhænder sin Fabrik til en ny Ejer eller et Aktieselskab, faar han den kapitaliserede Værdi af Beskyttelsestolden udbetalt. For den ny Ejer, der er kommen, er Beskyttelsen aldeles overflødig, men han har at betale Rentepenge af den kapitaliserede Beskyttelsestold. Men selvfølgelig maa vi fra Folketingets Side absolut tage Afstand fra en saadan Tilstand, at det overhovedet bliver muligt for nogen Kapitalist at faa Beskyttelsen kapitaliseret, saa at han kan putte de Penge, der her kan være Tale om, i sin egen Lomme.

Det ærede Medlem for Horsens (Fraenkel) omtalte Spørgsmaalet om Ostetolden. Der lød fra flere Sider et Tilraab til ham om, at vi burde stryge Ostetolden. Ja, for saa vidt man betragter denne Ostetold som en Beskyttelse for Landbruget, bør den stryges, men lad os se nøjternt paa denne Post og se, hvad den virkelig betyder. Det var det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen), der sagde, det var en Luksustold. Ja, det er en Luksustold mere end en Beskyttelse for Landbruget. Denne Ostetold er egentlig en ganske mærkværdig Indretning. Den er dels et Indførselsforbud, idet dens Tilstedeværelse gør det umuligt at indføre hertil Ost af simpel Kvalitet fra Udlandet. De vide alle, at Prisen paa Skummetmælksost ofte kun er 12—13—14—15 Øre pr. Pd., og naar der betales 10 $\frac{1}{3}$ Ø. i Told for Indførsel af fremmed Ost, kan enhver selv regne ud, at den udenlandske Ostefabrikant kunde ikke faa mere end et Par Øre for Pundet. Altsaa virker Ostetolden i Virkeligheden som Indførselsforbud for alle rin-

gere Kvaliteter af Ost. Hvilken Beskyttelse medfører det for det danske Landbrug? Det medfører ikke nogen Beskyttelse, tværtimod den Ulempe, at den indenlandske Produktion skal tilfredsstille Forbruget af simpel Ost. Men Produktionen heraf er svingende. Til nogle Tider ere Mejerierne slaaede ind derpaa mere end til andre Tider, og Ostetolden, der virker som Indførselsforbud, medfører da, at Ostepriserne blive i høj Grad svingende og Fabrikationen i højeste Grad usikker med Hensyn til Rentabiliteten. Det er den Fornøjelse, Landbruget har af Beskyttelsen paa dette Punkt. Og ser man saa paa, hvilke Slags fremmed Ost der indføres; og paa, om der er nogen Grund til at give dem fri og opgave de tæt op til 200,000 Kr., de indbringe Statskassen, tror jeg, at det ærede Medlem for Hillerød har fuldkommen Ret i, at Tolden paa den indførte Ost er en ren og skær Luksustold. Den rammer den Ost, der spises rundt omkring paa Landets Hoteller ved de fine Fællesmaaltider og i de fine Huse, men ikke den Ost, der spises i de tusinde Hjem paa Landet.

Jeg vil ogsaa med et Par Ord omtale en anden Position: Østerstolden. Den er nu omtrent 3 Øre pr. Pd., og der foreslaas ikke nogen nævneværdig Forandring heri, hvilket efter min Mening er forkert. Der maa der absolut træffes en Forandring. Forholdet er i Øjeblikket det, at der under Statens Østersregale opfiskes omtrent 1 Mill. Østers, der svare en Afgift af 6 $\frac{1}{5}$ Øre pr. Styk, altsaa give Staten en Indtægt mellem 60 og 70,000 Kr. aarlig. Samtidig svares der en Told af 1 $\frac{1}{2}$ Skill. Pundet af indførte Østers, hvilket svarer til 1 Øre pr. Østers. Indførselen har varieret mellem $\frac{1}{2}$ og 1 Mill. Stykker, i de senere Aar vist nærmest op mod 1 Mill. Hvis nu Statsregalet blev fuldstændig opfisket, saadan at der ikke var flere Østers der at faa, var der i og for sig ikke noget at sige til, at Resten af Forbruget blev indført; Østersspiserne skulle selvfølgelig have alle de Østers, de ville fortære. Men saaledes er Forholdet ikke. Dersom det kommende Toldudvalg vil henvende sig til de vedkommende sagskyndige — Biologerne, eller hvem det nu er, det sorterer jo under Landbrugsmini-